Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (dziesiąta izba w składzie powiększonym)

z dnia 12 lutego 2025 r.*

Unia gospodarcza i walutowa – Unia bankowa – Jednolity mechanizm restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych (SRM) – Jednolity fundusz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRF) – Decyzja SRB w sprawie obliczenia składek ex ante za okres składkowy 2018 – Artykuły 4, 14 i 16 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 – Zasada dobrej administracji

W sprawie T-406/18

de Volksbank NV, z siedzibą w Utrechcie (Niderlandy), który reprezentowali A. Kleinhout, T. Waterbolk, P. Post i M. van Zandvoort, adwokaci,

strona skarżąca,

przeciwko

Jednolitej Radzie ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB), którą reprezentowali D. Ceran i C. De Falco, w charakterze pełnomocników, których wspierali H.-G. Kamann, F. Louis i P. Gey, adwokaci,

strona pozwana,

popieranej przez

Komisję Europejską, którą reprezentowali D. Triantafyllou i A. Steiblytė, w charakterze pełnomocników,

interwenient,

SĄD (dziesiąta izba w składzie powiększonym),

w składzie: A. Kornezov, prezes, E. Buttigieg, G. Hesse, D. Petrlík (sprawozdawca) i L. Spangsberg Grønfeldt, sędziowie,

sekretarz: S. Jund, administratorka,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 9 lipca 2024 r.,

* Język postępowania: angielski.

wydaje następujący

Wyrok

1 W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca, de Volksbank NV, wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) SRB/ES/2022/46 z dnia 8 sierpnia 2022 r., w której cofnięto decyzję SRB SRB/ES/SRF/2018/03 z dnia 12 kwietnia 2018 r. dotyczącą składek ex ante za rok 2018 na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczy instytucji wymienionych w załączniku I do niniejszej decyzji, i w której obliczono składki ex ante tych instytucji na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji za rok 2018 (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją"), w zakresie, w jakim owa decyzja dotyczy skarżącej.

Okoliczności powstania sporu i okoliczności faktyczne zaistniałe po wniesieniu skargi

2 Skarżąca, dawniej SNS Bank NV, jest instytucją kredytową z siedzibą w Niderlandach.

3 W 2016 r. grupa złożona z SNS Banku i jego dwóch spółek zależnych, ASN Banku NV i RegioBanku NV, została objęta restrukturyzacją, w wyniku której w dniu 31 grudnia 2016 r. SNS Bank przejął te dwie spółki zależne, a w dniu 1 stycznia 2017 r. zmienił nazwę na de Volksbank (operacja zwana dalej „połączeniem w 2016 r.").

4 Przejęcie ASN Banku i RegioBanku (zwanych dalej „przejętymi spółkami zależnymi") przez SNS Bank w dniu 31 grudnia 2016 r. spowodowało cofnięcie zezwoleń bankowych dla tych dwóch pierwszych instytucji, w związku z czym skarżąca pozostała w 2017 r. jedyną instytucją objętą zakresem stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiającego jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).

5 W decyzji SRB/ES/SRF/2018/03 z dnia 12 kwietnia 2018 r. SRB ustaliła, zgodnie z art. 70 ust. 2 rozporządzenia nr 806/2014, składki ex ante na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRF) (zwane dalej „składkami ex ante") za rok 2018 (zwany dalej „okresem składkowym 2018") instytucji objętych zakresem stosowania art. 2 w związku z art. 67 ust. 4 tego rozporządzenia (zwanych dalej „instytucjami"), w tym skarżącej.

6 Pismem z dnia 23 kwietnia 2018 r. De Nederlandsche Bank NV (DNB, Bank Niderlandów), jako krajowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia nr 806/2014, nakazał skarżącej uiszczenie ustalonej przez SRB składki ex ante za okres składkowy 2018.

7 W dniu 8 sierpnia 2022 r. SRB wydała zaskarżoną decyzję. Zgodnie z art. 1 sentencji tej decyzji decyzja wskazana w pkt 5 powyżej (zwaną dalej „decyzją pierwotną") zostaje przez nią cofnięta w odniesieniu do instytucji wymienionych w załączniku I do zaskarżonej decyzji. Z motywów 15–18 zaskarżonej decyzji wynika, że ma ona na celu zaradzenie brakowi uzasadnienia w decyzji pierwotnej, który SRB stwierdziła w następstwie wyroku z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB (C-584/20 P i C-621/20 P,

EU:C:2021:601) oraz postanowień z dnia 3 marca 2022 r., SRB/Portigon i Komisja (C-664/20 P, niepublikowanego, EU:C:2022:161) i z dnia 3 marca 2022 r., SRB/Hypo Vorarlberg Bank (C-663/20 P, niepublikowanego, EU:C:2022:162).

Zaskarżona decyzja

8 Zaskarżona decyzja składa się z części głównej, której towarzyszą trzy załączniki.

9 W części głównej zaskarżonej decyzji opisano proces ustalania składek ex ante za okres składkowy 2018, który ma zastosowanie do wszystkich instytucji.

10 W szczególności w sekcji szóstej tej decyzji SRB określiła roczny poziom docelowy, o którym mowa w art. 4 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/81 z dnia 19 grudnia 2014 r. określającego jednolite warunki stosowania rozporządzenia nr 806/2014 w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz SRF (Dz.U. 2015, L 15, s. 1), za okres składkowy 2018 (zwany dalej „rocznym poziomem docelowym").

11 SRB wyjaśniła, że ustaliła wysokość rocznego poziomu docelowego na jedną ósmą z 1,15 % średniej kwoty depozytów gwarantowanych w ujęciu kwartalnym dla wszystkich instytucji w 2017 r. określonej na podstawie danych przekazanych przez systemy gwarancji depozytów zgodnie z art. 16 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).

12 W sekcji siódmej zaskarżonej decyzji SRB opisała metodę obliczania składek ex ante za okres składkowy 2018.

13 W sekcji siódmej zaskarżonej decyzji SRB wyjaśniła też, że instytucje inne niż te, które uiszczały składkę ryczałtową ze względu na ich mniejszą wielkość, powinny uiścić składkę ex ante dostosowaną do ich profilu ryzyka, którą ustalono w wymienionych poniżej głównych etapach.

14 W ramach etapu pierwszego SRB obliczyła, zgodnie z art. 70 ust. 2 akapit drugi lit. a) rozporządzenia nr 806/2014, „podstawową składkę roczną" każdej instytucji. Do celów tego obliczenia SRB uwzględniła najpierw zobowiązania ogółem danej instytucji, które obejmowały w szczególności kwoty funduszy własnych i depozytów gwarantowanych (zwane dalej „zobowiązaniami ogółem"), przedstawione na dzień 31 grudnia 2016 r. Następnie odjęła ona od zobowiązań ogółem fundusze własne i średnią depozytów gwarantowanych tej instytucji w 2016 r., obliczoną kwartalnie, w celu określenia jej zobowiązań netto (zwanych dalej „zobowiązaniami netto"). Wreszcie SRB zestawiła zobowiązania netto owej instytucji ze zobowiązaniami netto wszystkich instytucji, które uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności na terytorium wszystkich państw członkowskich uczestniczących w jednolitym mechanizmie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRM).

15 Co się tyczy konkretnie okresu składkowego 2018, SRB obliczyła zobowiązania netto odnośnych instytucji, a tym samym ich podstawową składkę roczną, biorąc pod uwagę kwotę zobowiązań ogółem tych instytucji na podstawie danych na dzień 31 grudnia 2016 r. i odejmując obliczoną kwartalnie średnią kwotę depozytów gwarantowanych owych instytucji za rok 2016.

16 Zgodnie z art. 5 ust. 1 rozporządzenia delegowanego 2015/63 SRB odliczyła niektóre rodzaje zobowiązań od zobowiązań netto instytucji, które należy uwzględnić przy określaniu podstawowej składki rocznej.

17 W ramach drugiego etapu obliczania składki ex ante SRB dokonała korekty podstawowej składki rocznej w zależności od profilu ryzyka danej instytucji, zgodnie z art. 70 ust. 2 akapit drugi lit. b) rozporządzenia nr 806/2014.

18 Następnie SRB zsumowała wszystkie podstawowe składki roczne skorygowane w zależności od profilów ryzyka, aby obliczyć „wspólny mianownik" stosowany do obliczania udziału w rocznym poziomie docelowym, który powinien zostać wniesiony przez każdą instytucję.

19 Wreszcie SRB obliczyła składkę ex ante dla każdej instytucji poprzez rozłożenie rocznego poziomu docelowego między wszystkie instytucje na podstawie współczynnika stosunku podstawowej składki rocznej skorygowanej w zależności od profilu ryzyka z jednej strony do wspólnego mianownika z drugiej.

Żądania stron

20 Skarżąca wnosi w istocie w skardze do Sądu o:

– stwierdzenie nieważności decyzji pierwotnej w dotyczącym jej zakresie;

– obciążenie SRB kosztami postępowania.

21 W piśmie złożonym w dniu 26 września 2022 r., zatytułowanym „Uwagi dotyczące ponownego wydania decyzji zaskarżonej w sprawie T-406/18" (zwanym dalej „pismem z dnia 26 września 2022 r."), skarżąca wnosi ponadto o uznanie, że przedmiotem jej skargi jest stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji.

22 SRB wnosi wstępnie do Sądu o:

– odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej;

– tytułem ewentualnym – oddalenie skargi jako bezzasadnej;

– tytułem dalszego żądania ewentualnego, w przypadku stwierdzenia nieważności – utrzymanie w mocy skutków decyzji pierwotnej przez okres sześciu miesięcy od dnia uprawomocnienia się wyroku;

– obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

23 W swoich uwagach dotyczących pisma z dnia 26 września 2022 r. SRB wnosi ponadto do Sądu o stwierdzenie, że skarga stała się bezprzedmiotowa, i o jej odrzucenie jako niedopuszczalnej.

24 Komisja Europejska wnosi do Sądu o:

– oddalenie skargi jako bezzasadnej;

– obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

25 Skarżąca utrzymuje, że SRB naruszyła szereg przepisów prawa, gdy obliczyła jej składkę ex ante za okres składkowy 2018, a zwłaszcza gdy zastosowała metodę obliczenia jej podstawowej składki rocznej. W szczególności skarżąca zarzuca SRB, że obliczyła jej zobowiązania netto na podstawie danych dotyczących różnych dat, ponieważ w celu ustalenia kwoty jej zobowiązań ogółem SRB wykorzystała dane dotyczące okresu po połączeniu w 2016 r., podczas gdy w celu ustalenia kwoty jej depozytów gwarantowanych wykorzystała częściowo dane sprzed tego połączenia. Taka metoda doprowadziła zatem do zawyżenia jej zobowiązań netto.

26 Na poparcie skargi skarżąca podnosi pięć zarzutów, z których:

– pierwszy dotyczy naruszenia art. 103 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190), art. 70 ust. 2 rozporządzenia nr 806/2014 i art. 4 ust. 1 rozporządzenia delegowanego 2015/63 ze względu na posłużenie się niedającymi się porównać danymi w celu ustalenia zobowiązań netto skarżącej;

– drugi – naruszenia art. 103 ust. 2 i 7 dyrektywy 2014/59 i art. 290 TFUE ze względu na to, że Komisja „przekroczyła” swoje kompetencje;

– trzeci – naruszenia zasady proporcjonalności;

– czwarty – naruszenia zasady pewności prawa;

– piąty – naruszenia zasady równego traktowania.

27 W pierwszej kolejności należy zbadać zarzuty niedopuszczalności podniesione przez SRB, a następnie zarzuty podniesione przez skarżącą.

W przedmiocie dopuszczalności

28 W piśmie z dnia 26 września 2022 r. skarżąca podnosi, że ponieważ zaskarżona decyzja nie rozwiązuje problemu prawnego, który wystąpił w decyzji pierwotnej, a mianowicie wykorzystania niedających się porównać danych w celu obliczenia jej zobowiązań netto, nie było konieczne dostosowanie jej skargi zgodnie z art. 86 regulaminu postępowania przed Sądem. Wnosi ona jednak do Sądu o uznanie w niezbędnym zakresie, że skarga ta jest skierowana również przeciwko zaskarżonej decyzji.

29 W uwagach w przedmiocie pisma z dnia 26 września 2022 r. SRB podnosi w istocie dwa zarzuty niedopuszczalności, z których pierwszy dotyczy żądań skarżącej skierowanych przeciwko decyzji pierwotnej, a drugi – pisma z dnia 26 września 2022 r.

W przedmiocie dopuszczalności żądań skierowanych przeciwko decyzji pierwotnej

30 SRB utrzymuje, że żądania skierowane przeciwko decyzji pierwotnej są niedopuszczalne, ponieważ żądanie stwierdzenia nieważności tej decyzji stało się bezprzedmiotowe, zważywszy, iż ową decyzję cofnięto ex tunc.

31 Skarżąca oświadczyła na rozprawie, że odstąpi od żądań skierowanych przeciwko decyzji pierwotnej, jeśli Sąd stwierdzi, iż decyzję tę cofnięto i zastąpiono ją zaskarżoną decyzją.

32 W tym względzie należy zauważyć, że w motywie 18 zaskarżonej decyzji wskazano, iż SRB uznała za właściwe cofnięcie i zastąpienie decyzji pierwotnej w odniesieniu do instytucji wymienionych w załączniku I do zaskarżonej decyzji.

33 Otóż art. 1 sentencji zaskarżonej decyzji stanowi, że decyzja pierwotna zostaje „cofnięta” przez zaskarżoną decyzję w odniesieniu do instytucji wymienionych w załączniku I do zaskarżonej decyzji, w którym wymieniono także skarżącą.

34 Następnie, jak wynika z art. 2 sentencji zaskarżonej decyzji, zatwierdza ona obliczenie składek ex ante za okres składkowy 2018 dokonane w załączniku I do tej decyzji, który to załącznik przewiduje obliczenie takiej składki również dla skarżącej.

35 Wreszcie zaskarżoną decyzję przyjęto w dniu 8 sierpnia 2022 r. i zgodnie z art. 4 jej sentencji weszła ona w życie w dniu 12 kwietnia 2018 r., czyli w chwili wejścia w życie decyzji pierwotnej.

36 Z powyższego wynika, że – jak twierdzi SRB – decyzja pierwotna została cofnięta i zastąpiona zaskarżoną decyzją w odniesieniu do skarżącej.

37 W tych okolicznościach należy uznać, że skarżąca odstąpiła na rozprawie od swoich żądań dotyczących decyzji pierwotnej. W związku z tym nie ma już potrzeby badania zarzutu niedopuszczalności podniesionego przez SRB przeciwko tym żądaniom.

W przedmiocie dostosowania skargi

38 W uwagach w przedmiocie pisma z dnia 26 września 2022 r. SRB podnosi, że skarżąca nie dostosowała swojej skargi oraz swoich zarzutów i żądań w świetle przyjęcia zaskarżonej decyzji. Po pierwsze, pisma z dnia 26 września 2022 r. nie można uznać za pismo dostosowujące skargę w rozumieniu art. 86 regulaminu postępowania, ponieważ nie wyraża ono zamiaru dostosowania przez skarżącą jej skargi. Pismo to jest zresztą zatytułowane „Uwagi dotyczące ponownego wydania decyzji zaskarżonej w sprawie T-406/18”, a nie „Pismo dostosowujące skargę”.

39 Po drugie, nawet przy założeniu, że pismo z dnia 26 września 2022 r. można uznać za pismo dostosowujące skargę, nie spełnia ono przesłanek dopuszczalności mających zastosowanie do takich pism procesowych. W piśmie z dnia 26 września 2022 r. skarżąca nie dostosowała bowiem w sposób jednoznaczny swoich żądań zawartych w skardze, ponieważ nie zakwalifikowała zarzutów podniesionych przeciwko decyzji pierwotnej jako zarzutów skierowanych przeciwko zaskarżonej decyzji.

40 W tym względzie z art. 86 §§ 1 i 2 regulaminu postępowania w wersji mającej wówczas zastosowanie wynika, że gdy akt, o którego stwierdzenie nieważności się wnosi, został zastąpiony lub zmieniony przez inny akt mający ten sam przedmiot, skarżący może, przed zamknięciem

ustnego etapu postępowania lub przed podjęciem przez Sąd decyzji o rozstrzygnięciu sprawy z pominięciem ustnego etapu postępowania, dostosować skargę w celu uwzględnienia tej nowej okoliczności. Dostosowania skargi dokonuje się w odrębnym piśmie w terminie przewidzianym w art. 263 akapit szósty TFUE, w którym można wystąpić z żądaniem stwierdzenia nieważności aktu uzasadniającego dostosowanie skargi.

41 Zgodnie z art. 86 § 4 lit. a) i b) regulaminu postępowania pismo dostosowujące skargę powinno zawierać w szczególności dostosowane żądania oraz, w stosownym przypadku, dostosowane zarzuty i argumenty.

42 W tym względzie z orzecznictwa wynika, że choć obwarowanie wniosku o dostosowanie skargi pewnymi wymogami formalnymi jest uzasadnione, wymogi takie nie stanowią celu samego w sobie, lecz – przeciwnie – służą zapewnieniu kontradyktoryjności postępowania i prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości. Wymaganie od strony skarżącej, która dostosowała swoje żądania, aby powtórzyła w piśmie dostosowującym skargę zarzuty i argumenty identyczne z tymi przedstawionymi na poparcie żądań skierowanych przeciwko pierwotnie zaskarżonemu aktowi, byłoby sprzeczne z prawidłowym administrowaniem wymiarem sprawiedliwości i z ekonomią procesową (zob. wyrok z dnia 24 stycznia 2019 r., Haswani/Rada, C-313/17 P, EU:C:2019:57, pkt 35, 36 i przytoczone tam orzecznictwo).

43 Artykuł 86 regulaminu postępowania nie wymaga ponadto szczególnego tytułu, aby akt strony skarżącej można było uznać za pismo dostosowujące skargę w rozumieniu tego przepisu. W celu zbadania, czy taki akt stanowi pismo dostosowujące skargę w rozumieniu art. 86 regulaminu postępowania, należy zatem skupić się na jego treści.

44 Co się tyczy w niniejszej sprawie pisma z dnia 26 września 2022 r., po pierwsze, należy stwierdzić, że skarżąca podnosi w nim, iż zaskarżoną decyzją cofnięto i zastąpiono decyzję pierwotną, powołuje się na art. 86 regulaminu postępowania i wnosi do Sądu o uznanie, że jej skarga jest skierowana również przeciwko zaskarżonej decyzji.

45 Po drugie, w piśmie z dnia 26 września 2022 r. skarżąca podniosła, że zaskarżona decyzja nie rozwiązuje problemu prawnego zaistniałego w niniejszej sprawie i że nawet SRB wskazała w piśmie z dnia 12 maja 2022 r., informującym Sąd o jej zamiarze cofnięcia decyzji pierwotnej, iż zaskarżona decyzja nie będzie miała wpływu na treść jej zarzutów. Skarżąca wskazała więc, że nie uznała za konieczne zmiany swych zarzutów, które zaprezentowała w skardze.

46 Jak wskazano bowiem w pkt 7 i 32–36 powyżej, zaskarżona decyzja cofnęła i zastąpiła decyzję pierwotną w celu zaradzenia brakowi uzasadnienia owej decyzji stwierdzonemu przez SRB w następstwie wyroku z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB (C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601) oraz postanowień z dnia 3 marca 2022 r., SRB/Portigon i Komisja (C-664/20 P, niepublikowanego, EU:C:2022:161) i z dnia 3 marca 2022 r., SRB/Hypo Vorarlberg Bank (C-663/20 P, niepublikowanego, EU:C:2022:162).

47 Tymczasem należy stwierdzić, że sam fakt zaradzenia brakowi uzasadnienia decyzji pierwotnej nie ma wpływu na centralną kwestię podniesioną w niniejszej skardze, która dotyczy metody zastosowanej przez SRB celem obliczenia składki ex ante skarżącej, a konkretnie celem określenia jej zobowiązań netto.

48 W tych okolicznościach skarżąca mogła nie uznać za konieczne zmiany zarzutów i argumentów podniesionych na poparcie swej skargi po wydaniu zaskarżonej decyzji.

49 Jest tak tym bardziej, że w piśmie z dnia 26 września 2022 r. skarżąca wyraźnie oświadczyła, iż pragnie podtrzymać skargę w całości w tym znaczeniu, że argumenty i zarzuty podniesione w skardze odnoszą się również do zaskarżonej decyzji.

50 W związku z tym pismo z dnia 26 września 2022 r. stanowi pismo dostosowujące skargę, które spełnia wymogi art. 86 regulaminu postępowania.

51 W świetle powyższego pismo to należy uznać za dopuszczalne i w konsekwencji należy uznać, że skarga ma na celu stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej.

Co do istoty

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia art. 103 ust. 2 dyrektywy 2014/59, art. 70 ust. 2 rozporządzenia nr 806/2014 i art. 4 ust. 1 rozporządzenia delegowanego 2015/63 ze względu na posłużenie się niedającymi się porównać danymi w celu ustalenia zobowiązań netto skarżącej

52 Skarżąca zarzuca SRB, że ta wykorzystała dane z różnych okresów celem obliczenia jej zobowiązań netto, ponieważ SRB ustaliła kwotę jej zobowiązań ogółem na podstawie danych na dzień 31 grudnia 2016 r., podczas gdy kwotę jej depozytów gwarantowanych obliczyła według średniej kwartalnej z 2016 r. Przyjmując takie podejście, SRB naruszyła art. 103 ust. 2 dyrektywy 2014/59, art. 70 ust. 2 rozporządzenia nr 806/2014 i art. 4 ust. 1 rozporządzenia delegowanego 2015/63.

53 Ze względu bowiem na połączenie skarżącej i przejętych spółek zależnych w 2016 r. kwota zobowiązań ogółem oparta na danych skarżącej z końca roku obejmuje zobowiązania skarżącej, a także tych spółek zależnych, podczas gdy przyjmując średnią kwotę depozytów gwarantowanych skarżącej, SRB nie uwzględniła depozytów gwarantowanych owych instytucji w ciągu pierwszych trzech kwartałów. SRB nie odliczyła zatem wszystkich depozytów gwarantowanych ujętych w bilansie skarżącej na dzień 31 grudnia 2016 r., co pozostaje w sprzeczności z logiką odliczenia tych depozytów.

54 Ponadto, stosując taką metodę obliczenia zobowiązań netto skarżącej, SRB nie oceniła należycie jej sytuacji faktycznej. W szczególności SRB oparła się na danych z okresu po połączeniu w 2016 r. w celu obliczenia jej zobowiązań ogółem, uwzględniając w ten sposób również zobowiązania przejętych spółek zależnych. Natomiast w celu ustalenia kwoty depozytów gwarantowanych SRB oparła się na danych, które częściowo pochodzą z okresu sprzed tego połączenia i które dotyczą zatem wyłącznie sytuacji skarżącej, a nie sytuacji wspomnianych spółek zależnych. Tymczasem taka metoda nie pozwala na odzwierciedlenie rzeczywistego profilu ryzyka skarżącej, ponieważ doprowadziła ona do zawyżenia jej wielkości i związanego z tym ryzyka.

55 Ponadto SRB niesłusznie twierdzi, że jej metoda wynika z mających zastosowanie przepisów. Metoda ta nie jest bowiem przewidziana ani w art. 4 ust. 1 i 2, ani w art. 14 ust. 1 i 4, ani w art. 16 rozporządzenia delegowanego 2015/63.

56 SRB podnosi, że argumentacja skarżącej jest bezzasadna.

57 Po pierwsze, SRB zastosowała tę samą metodę w odniesieniu do wszystkich instytucji, w związku z czym skarżąca wnosi w istocie w ramach swojej argumentacji o traktowanie jej w sposób odmienny od podejścia do innych instytucji. Tymczasem takie traktowanie nie byłoby uzasadnione.

58 Po drugie, zastosowana w zaskarżonej decyzji metoda obliczenia depozytów gwarantowanych jest zgodna z art. 4, 5, 14 i 16 rozporządzenia delegowanego 2015/63.

59 Po trzecie, skarżąca nie zdołała określić, w jaki sposób dokonane przez SRB obliczenie narusza art. 103 ust. 2 dyrektywy 2014/59 lub art. 70 ust. 2 rozporządzenia nr 806/2014. Jej argumentacja opiera się wyłącznie na twierdzeniach wywiedzionych z abstrakcyjnych zasad spójności i słuszności.

60 Po czwarte, zastosowanie średniej kwoty depozytów gwarantowanych pozwala zapewnić bardziej precyzyjny sposób obliczania składek ex ante niż sposób bazujący na całkowitej kwocie depozytów gwarantowanych na koniec roku kalendarzowego.

61 Na wstępie należy przypomnieć, że Komisja przyjęła rozporządzenie delegowane 2015/63 na podstawie przekazania uprawnień, którego prawodawca Unii Europejskiej dokonał na jej rzecz w art. 103 ust. 7 i 8 dyrektywy 2014/59, w szczególności w celu sprecyzowania pojęcia dostosowania składek ex ante do profilu ryzyka instytucji oraz obowiązków w zakresie przekazywania informacji. To rozporządzenie delegowane znalazło zastosowanie na mocy art. 70 ust. 6 rozporządzenia nr 806/2014 do obliczania składek ex ante pobieranych na podstawie owego rozporządzenia.

62 W ramach niniejszego zarzutu skarżąca kwestionuje pierwszy etap obliczania składek ex ante, a w szczególności metodę zastosowaną przez SRB przy określaniu jej zobowiązań netto w celu obliczenia jej podstawowej składki rocznej.

63 W tym względzie z motywów 27, 28 i 31 zaskarżonej decyzji oraz z oświadczeń złożonych przez SRB na rozprawie wynika, że w celu obliczenia zobowiązań netto skarżącej, a tym samym jej podstawowej składki rocznej, SRB wykorzystała, po pierwsze, kwotę zobowiązań ogółem skarżącej na dzień 31 grudnia 2016 r., opierając się tym samym na danych pochodzących z okresu po połączeniu w 2016 r., a po drugie, średnią kwotę jej depozytów gwarantowanych obliczoną kwartalnie w 2016 r., która to kwota została zatem określona na podstawie danych pochodzących w dużej mierze z okresu przed wspomnianym połączeniem.

64 Skarżąca utrzymuje w związku z tym, że stosując metodę opisaną w pkt 63 powyżej, SRB naruszyła art. 103 ust. 2 dyrektywy 2014/59, art. 70 ust. 2 rozporządzenia nr 806/2014 i art. 4 ust. 1 rozporządzenia delegowanego 2015/63. Ponadto, podnosząc, że zastosowanie wspomnianej metody nie pozwoliło SRB na należyte uwzględnienie sytuacji faktycznej skarżącej i jej rzeczywistego profilu ryzyka, skarżąca podnosi w rzeczywistości, że SRB powinna była zastosować wspomniane przepisy w świetle zasady dobrej administracji, która wymaga od organów Unii starannego i bezstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności danego przypadku.

65 W celu dokonania oceny zasadności tej argumentacji należy przede wszystkim przypomnieć, że z art. 4 ust. 1 rozporządzenia delegowanego 2015/63 wynika, iż do SRB należy obliczenie składki ex ante każdej instytucji na podstawie informacji przekazanych przez tę instytucję zgodnie z art. 14 owego rozporządzenia delegowanego.

66 Artykuł 14 ust. 1 rozporządzenia delegowanego 2015/63 stanowi, że instytucje przedstawiają SRB ostatnie zatwierdzone roczne sprawozdanie finansowe dostępne najpóźniej w dniu 31 grudnia roku poprzedzającego okres składkowy (zwanego dalej „rokiem N-1”). Do tego sprawozdania finansowego dołącza się opinię biegłego rewidenta lub firmy audytorskiej.

67 Tymczasem należy stwierdzić, że z uwagi na czas potrzebny na sporządzenie takich sprawozdań finansowych, owe informacje odnoszą się co do zasady do przedostatniego roku poprzedzającego dany okres składkowy lub, w wyjątkowych okolicznościach, do okresu rozliczeniowego, który rozpoczął się w trakcie tego przedostatniego roku i został zamknięty w roku N-1 (zwanego dalej, w odniesieniu do tych dwóch okresów, „rokiem referencyjnym N-2”).

68 Z art. 4 ust. 1 w związku z art. 14 ust. 1 rozporządzenia delegowanego 2015/63 wynika zatem, że do SRB należy obliczanie składek ex ante na podstawie informacji dotyczących ostatnich zatwierdzonych i poświadczonych rocznych sprawozdań finansowych, które są dostępne w dniu 31 grudnia roku N-1 (zob. podobnie wyrok z dnia 14 listopada 2019 r., State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, pkt 42), przy czym owe informacje dotyczą sprawozdań finansowych odnoszących się do roku referencyjnego N-2.

69 W tym kontekście SRB utrzymuje, że art. 4 ust. 2 oraz art. 5 i 16 rozporządzenia delegowanego 2015/63 zawierają wskazówki dotyczące tych momentów w roku referencyjnym N-2, które są istotne dla określenia kwoty depozytów gwarantowanych, którą odejmuje się od kwoty zobowiązań ogółem w ramach obliczania podstawowej składki rocznej. Dokładniej rzecz ujmując, zdaniem SRB z przepisów tych wynika, że takie momenty odpowiadają końcom kwartałów roku referencyjnego N-2, w związku z czym do celów tego obliczenia powinna ona uwzględnić obliczoną kwartalnie średnią kwotę depozytów gwarantowanych w tym roku.

70 Dla zbadania niniejszego zarzutu nie jest konieczne dokonanie oceny, czy art. 4 ust. 2 oraz art. 5 i 16 rozporządzenia delegowanego 2015/63 pozwalają, a nawet wymagają, aby SRB uwzględniła taką średnią kwotę depozytów gwarantowanych do celów obliczenia podstawowych składek rocznych.

71 Z pism skarżącej wynika bowiem, że niekoniecznie kwestionuje ona wykorzystanie obliczonej kwartalnie średniej kwoty depozytów gwarantowanych w celu obliczenia zobowiązań netto, lecz że zarzuca SRB przede wszystkim posłużenie się do celów tego obliczenia danymi dotyczącymi różnych momentów.

72 W tych okolicznościach należy zbadać, czy w sytuacji gdy SRB uwzględnia obliczoną kwartalnie średnią kwotę depozytów gwarantowanych w roku referencyjnym N-2 do celów obliczenia zobowiązań netto, może ona jednocześnie uwzględnić w tym samym obliczeniu kwotę zobowiązań ogółem według stanu na koniec roku referencyjnego N-2, a nie średnią kwotę zobowiązań ogółem obliczoną kwartalnie, przy czym ta kwota zobowiązań ogółem obejmuje również kwotę depozytów gwarantowanych (zob. pkt 14 powyżej).

73 W tym względzie należy zauważyć, że ani art. 4 ust. 1, ani art. 14 ust. 1 rozporządzenia delegowanego 2015/63 nie zawierają szczególnych wymogów dotyczących kwestii, czy SRB jest zobowiązana, w celu określenia zobowiązań netto, do uwzględnienia kwoty zobowiązań ogółem na koniec roku referencyjnego N-2 lub ich średniej kwoty w tym roku. Takie wymogi nie wynikają również z żadnego innego przepisu rozporządzenia delegowanego 2015/63, dyrektywy 2014/59 lub rozporządzenia nr 806/2014.

74 W konsekwencji należy stwierdzić, że art. 4 ust. 1 i art. 14 ust. 1 rozporządzenia delegowanego 2015/63 przyznają SRB uprawnienia dyskrecjonalne w odniesieniu do wyboru momentu właściwego dla określenia kwoty zobowiązań ogółem do celów obliczenia zobowiązań netto.

75 Jednakże w celu poszanowania równowagi uprawnień, charakterystycznej dla struktury instytucjonalnej Unii, zakres takich uprawnień dyskrecjonalnych, które Komisja powierzyła SRB, powinien być wyraźnie określony, a korzystanie z nich powinno podlegać ścisłej kontroli w świetle obiektywnych kryteriów wynikających z przepisów, którymi SRB jest związana (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 18 czerwca 2024 r., Komisja/SRB, C-551/22 P, EU:C:2024:520, pkt 70, 72).

76 Należy zatem w szczególności upewnić się, że SRB skorzystała ze wspomnianych uprawnień dyskrecjonalnych w sposób zgodny z normami prawnymi wyższego rzędu, a w szczególności z celem i ogólną systematyką aktu prawnego, który stanowi ich podstawę prawną, a mianowicie z dyrektywą 2014/59 (zob. pkt 61 powyżej), a także z ogólnymi zasadami prawa, takimi jak zasada dobrej administracji (zob. podobnie wyroki: z dnia 30 września 2010 r., EMI Group, C-581/08, EU:C:2010:559, pkt 42; z dnia 26 maja 1998 r., Costacurta/Komisja, T-177/96, EU:T:1998:109, pkt 45; z dnia 3 października 2019 r., BASF i REACH & colours/ECHA, T-806/17, niepublikowany, EU:T:2019:724, pkt 79).

77 W tym względzie, po pierwsze, należy przypomnieć, że zasada dobrej administracji, ustanowiona w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, nakłada na instytucje i organy Unii obowiązek starannego i bezstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności danej sprawy (zob. podobnie wyroki: z dnia 21 listopada 1991 r., Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, pkt 14; z dnia 9 września 2008 r., Bayer CropScience i in./Komisja, T-75/06, EU:T:2008:317, pkt 84; z dnia 23 września 2009 r., Estonia/Komisja, T-263/07, EU:T:2009:351, pkt 99).

78 Po drugie, podstawowa składka roczna przewidziana w art. 103 ust. 2 dyrektywy 2014/59 i art. 70 ust. 2 akapit drugi lit. a) rozporządzenia nr 806/2014 opiera się na kwocie zobowiązań netto każdej instytucji w proporcji do zobowiązań netto innych instytucji. Taki stosunek odzwierciedla tym samym ogólną systematykę systemu składek ex ante, zgodnie z którą podstawowa składka roczna powinna odzwierciedlać przede wszystkim wielkość każdej instytucji w stosunku do jej zobowiązań.

79 Ten sam wymóg wynika z prac przygotowawczych nad dyrektywą 2014/59, a w szczególności ze stron 58 i 59 oceny skutków z dnia 6 czerwca 2012 r. towarzyszącej wnioskowi, który doprowadził do przyjęcia tej dyrektywy [SWD(2012) 166 final], które wskazują, że obliczenie podstawowych składek rocznych na podstawie zobowiązań instytucji pozwala na ocenę wielkości tych instytucji, w związku z czym obliczenie to ma na celu zapewnienie, by instytucje o znacznej wielkości uiszczały wyższe składki.

80 Znaczenie uwzględnienia tej wielkości podkreślono również w motywie 5 rozporządzenia delegowanego 2015/63, który wyraźnie stanowi, że składka ex ante powinna odzwierciedlać wielkość danych instytucji. Jak wynika z tego samego motywu, wielkość instytucji stanowi bowiem pierwszy wskaźnik jej profilu ryzyka, ponieważ im większa instytucja, tym większe jest prawdopodobieństwo, że w przypadku trudnej sytuacji SRB uzna, że w interesie publicznym leży przeprowadzenie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji tej instytucji i skorzystanie z SRF w celu zapewnienia skutecznego zastosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

81 To właśnie w tym kontekście Sąd orzekł już, że podstawowa składka roczna powinna odzwierciedlać wielkość instytucji, aby zapewnić SRM wystarczające środki finansowe na skuteczne stosowanie instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz aby zachęcić instytucje do stosowania mniej ryzykownych metod funkcjonowania, między innym poprzez zmniejszenie ich zobowiązań netto (zob. podobnie wyrok z dnia 20 grudnia 2023 r., Banque postale/SRB, T-383/21, EU:T:2023:845, pkt 175, 176).

82 W tych okolicznościach do SRB należy obliczenie podstawowych składek rocznych w sposób odzwierciedlający wystarczająco dokładnie wielkość danych instytucji oraz związane z tym ryzyko w zależności od ich zobowiązań, tak aby instytucje o większych zobowiązaniach uiszczały wyższe składki ex ante niż instytucje o mniejszych zobowiązaniach, z zastrzeżeniem korekty tych składek na podstawie odpowiednich wskaźników ryzyka, oraz aby instytucje były zachęcane do stosowania mniej ryzykownych metod funkcjonowania, między innym poprzez zmniejszenie kwoty ich zobowiązań netto.

83 Tymczasem chociaż metoda opisana w pkt 63 powyżej może co do zasady odzwierciedlać w sposób wystarczająco dokładny wielkość danych instytucji, może być inaczej w niektórych szczególnych przypadkach, które mogą wystąpić, gdy zobowiązania ogółem i depozyty gwarantowane danej instytucji ulegają znaczącej zmianie w roku referencyjnym N-2, wykraczającej poza normalne wahania takich zobowiązań w ciągu roku. Zmiana ta może w szczególności wynikać ze zmiany struktury rzeczonej instytucji, takiej jak zmiana zaistniała w wyniku połączenia lub przejęcia.

84 Tak więc, gdy SRB stoi w obliczu takiej szczególnej sytuacji, z zasady dobrej administracji wynika, że jest ona zobowiązana zbadać w sposób staranny i bezstronny wszystkie istotne okoliczności danej sprawy w ramach wykonywania przysługujących jej uprawnień dyskrecjonalnych, o których mowa w pkt 74 powyżej.

85 W konsekwencji gdy instytucja przedkłada SRB konkretne, liczbowe i weryfikowalne dane, z których wynika, że ze względu na istotną zmianę jej struktury w roku referencyjnym N-2 zobowiązania ogółem tej instytucji i kwota jej depozytów gwarantowanych uległy istotnej zmianie, w związku z czym metoda obliczania zobowiązań netto nie odzwierciedla już jej wielkości w sposób wystarczająco dokładny, do SRB należy uwzględnienie takich elementów w celu upewnienia się, że obliczenie zobowiązań netto danej instytucji jest zgodne z wymogami, o których mowa w pkt 75–82 powyżej.

86 W niniejszej sprawie należy stwierdzić przede wszystkim, że połączenie skarżącej i przejętych spółek zależnych w 2016 r. doprowadziło do tego, że w dniu 31 grudnia 2016 r. kwota zobowiązań ogółem skarżącej znacznie wzrosła, ponieważ objęła ona – w przeciwieństwie do pierwszych trzech kwartałów 2016 r. – kwoty zobowiązań ogółem i depozytów gwarantowanych wspomnianych spółek zależnych.

87 Następnie w celu obliczenia zobowiązań netto skarżącej, a tym samym jej podstawowej składki rocznej, SRB oparła się na opisanej w pkt 63 powyżej metodzie, zgodnie z którą posłużyła się kwotą zobowiązań ogółem skarżącej na podstawie danych na dzień 31 grudnia 2016 r., podczas gdy w odniesieniu do kwoty depozytów gwarantowanych, którą odejmuje się od kwoty zobowiązań ogółem, uwzględniła obliczoną kwartalnie średnią kwotę jej depozytów gwarantowanych w 2016 r.

88 Tak więc w odniesieniu do depozytów gwarantowanych, które odjęto od kwoty zobowiązań ogółem w ramach obliczenia zobowiązań netto skarżącej, metoda opisana w pkt 63 powyżej uwzględniła połączenie w 2016 r. jedynie częściowo. Jak wynika bowiem z przypisu 22 do zaskarżonej decyzji, SRB zsumowała cztery kwoty depozytów gwarantowanych, jakie skarżąca posiadała pod koniec każdego kwartału 2016 r., a następnie podzieliła sumę tych kwot przez cztery w celu uzyskania średniej kwartalnej. W konsekwencji w odniesieniu do pierwszych trzech kwartałów 2016 r. SRB wzięła pod uwagę jedynie depozyty gwarantowane skarżącej, nie uwzględniając depozytów gwarantowanych przejętych spółek zależnych. Dopiero na koniec ostatniego kwartału tego roku, po połączeniu w 2016 r., SRB uwzględniła kwotę depozytów gwarantowanych skarżącej, która obejmowała również kwotę depozytów gwarantowanych tych spółek zależnych. Wynika z tego, że kwota depozytów gwarantowanych skarżącej, którą odjęto od kwoty jej zobowiązań ogółem w celu obliczenia zobowiązań netto, składała się jedynie z około jednej czwartej depozytów gwarantowanych, które wspomniane spółki zależne posiadały w 2016 r.

89 Natomiast w odniesieniu do określenia kwoty zobowiązań ogółem skarżącej SRB oparła się wyłącznie na stanie jej zobowiązań ogółem na dzień 31 grudnia 2016 r., czyli na kwocie wynikającej z połączenia w 2016 r. SRB nie uwzględniła zatem kwot zobowiązań ogółem skarżącej na koniec trzech pierwszych kwartałów 2016 r., które nie obejmowały zobowiązań ogółem przejętych spółek zależnych. Wynika z tego, że kwota zobowiązań ogółem skarżącej obejmowała całość zobowiązań ogółem tych spółek zależnych, przy czym kwota ta obejmowała również wszystkie depozyty gwarantowane skarżącej na dzień 31 grudnia 2016 r., w tym całość depozytów gwarantowanych wspomnianych spółek zależnych (zob. pkt 14 powyżej).

90 Z powyższego wynika, że przy obliczaniu przez SRB zobowiązań netto skarżącej pierwszy etap tej operacji, a mianowicie obliczenie jej zobowiązań ogółem, opierał się w całości na sytuacji skarżącej w następstwie połączenia w 2016 r., podczas gdy drugi etap tej operacji, a mianowicie obliczenie kwoty jej depozytów gwarantowanych, którą następnie należało odjąć od zobowiązań ogółem, opierał się w znacznej mierze na sytuacji skarżącej przed tym połączeniem. W tych okolicznościach, biorąc pod uwagę skalę zmiany wszystkich tych zobowiązań w wyniku połączenia w 2016 r., takie obliczenie zobowiązań netto nie odzwierciedla w sposób wystarczająco dokładny wielkości skarżącej, a tym samym związanego ryzyka.

91 Wynika z tego, że SRB nie wzięła pod uwagę wszystkich istotnych okoliczności niniejszej sprawy w ramach wykonywania przysługujących jej uprawnień dyskrecjonalnych, o których mowa w pkt 74 powyżej, w celu upewnienia się, że obliczenie zobowiązań netto skarżącej spełnia wymogi, o których mowa w pkt 75–82 powyżej.

92 W konsekwencji SRB skorzystała z uprawnień dyskrecjonalnych przysługujących jej przy obliczaniu podstawowej składki rocznej skarżącej w sposób, który narusza art. 4 ust. 1 rozporządzenia delegowanego 2015/63, interpretowany zgodnie z art. 103 ust. 2 dyrektywy 2014/59 i art. 70 ust. 2 akapit drugi lit. a) rozporządzenia nr 806/2014, a także z zasadą dobrej administracji.

93 Wniosku tego nie podważają argumenty SRB.

94 Po pierwsze, nawet przy założeniu, że – jak twierdzi SRB – była ona zobowiązana na podstawie art. 4 ust. 1 i 2 oraz art. 5 i 16 rozporządzenia delegowanego 2015/63 do uwzględnienia obliczonej kwartalnie średniej kwoty depozytów gwarantowanych do celów obliczenia zobowiązań netto skarżącej, przepisy te nie wymagały jednak od niej uwzględnienia w ramach tego obliczenia danych dotyczących różnych momentów.

95 Po drugie, SRB nie może uzasadniać zastosowania metody przedstawionej w pkt 63 powyżej troską o zapewnienie spójności metody obliczania zobowiązań netto z metodą mającą zastosowanie do określenia rocznego poziomu docelowego.

96 Nawet bowiem przy założeniu, że takie stwierdzenie jest trafne, SRB powinna była, w świetle zasad przypomnianych w pkt 82–85 powyżej, uwzględnić szczególną sytuację skarżącej w celu upewnienia się, że obliczenie jej zobowiązań netto odzwierciedla w sposób wystarczająco dokładny jej wielkość.

97 Po trzecie, SRB utrzymuje, że posługiwanie się obliczoną kwartalnie średnią kwotą depozytów gwarantowanych pozwala na zwalczanie nadużywania niektórych czynności księgowania, oportunistycznych zachowań, krótkoterminowych skutków i sezonowych wzrostów.

98 Nie wykazano jednak, w jaki sposób taka okoliczność mogłaby uniemożliwić SRB uwzględnienie obliczonej kwartalnie średniej kwoty innych kategorii zobowiązań, pod warunkiem że udostępniono jej dane dotyczące tej kwoty i że spełniono warunki określone w pkt 85 powyżej.

99 W świetle powyższego należy uwzględnić zarzut pierwszy i stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej, bez konieczności badania pozostałych zarzutów.

W przedmiocie ograniczenia w czasie skutków wyroku

100 Na wypadek stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji SRB wnosi do Sądu o utrzymanie w mocy jej skutków do czasu zastąpienia jej inną decyzją lub co najmniej przez okres sześciu miesięcy od dnia uprawomocnienia się wyroku, ponieważ skarżąca będzie nadal zobowiązana do uiszczania składek na rzecz SRF, a zwrot w oczekiwaniu na wydanie nowej decyzji jest niewłaściwy.

101 W tym względzie SRB wyjaśniła na rozprawie, że stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji bez utrzymania w mocy jej skutków mogłoby zakłócić prawidłowe funkcjonowanie rozporządzenia nr 806/2014, dyrektywy 2014/59 i rozporządzenia delegowanego 2015/63, ponieważ należy uwzględnić nie tylko kwotę składki ex ante skarżącej, lecz również wszystkie składki, które mogą podlegać zwrotowi przez SRF w podobnych okolicznościach.

102 Skarżąca wskazała na rozprawie, że nie sprzeciwia się ewentualnemu ograniczeniu w czasie skutków zaskarżonej decyzji, jeżeli Sąd stwierdzi jej nieważność.

103 Zgodnie z art. 264 akapit drugi TFUE sąd Unii może wskazać, jeśli uzna to za niezbędne, które skutki aktu, o którego nieważności orzekł, powinny być uważane za ostateczne. W celu wykonania uprawnienia przyznanego mu na mocy tego artykułu sąd Unii bierze pod uwagę poszanowanie zasady pewności prawa oraz innych interesów publicznych lub prywatnych (zob. wyrok z dnia 25 lutego 2021 r., Komisja/Szwecja, C-389/19 P, EU:C:2021:131, pkt 72 i przytoczone tam orzecznictwo; zob. także podobnie wyrok z dnia 22 grudnia 2008 r., Régie Networks, C-333/07, EU:C:2008:764, pkt 122).

104 Artykuł 264 akapit drugi TFUE został zinterpretowany w szczególności w ten sposób, że pozwala on – przez wzgląd na pewność prawa, ale również po to, aby uniknąć zerwania ciągłości lub regresu we wdrażaniu polityk prowadzonych lub wspieranych przez Unię – na utrzymanie

w mocy w rozsądnym okresie skutków aktu, którego nieważność stwierdzono (zob. wyrok z dnia 27 stycznia 2021 r., Polska/Komisja, T-699/17, EU:T:2021:44, pkt 61 i przytoczone tam orzecznictwo).

105 Co się tyczy w szczególności dziedziny pobierania składek ex ante, sąd Unii utrzymał w mocy skutki aktów, których nieważność stwierdzono, w sytuacji gdy w następstwie wspomnianego stwierdzenia nieważności zwrot takich składek mógłby pozbawić SRF środków finansowych, które mogą okazać się niezbędne do zapewnienia stabilności strefy euro oraz stabilności finansowej Unii. Mogłoby tak być w szczególności w przypadku, gdyby SRB była zobowiązana do wypłacenia, oprócz kwoty składki ex ante instytucji, która wniosła skargę, kwot składek ex ante innych instytucji, które wniosły podobną skargę, podnosząc ten sam zarzut co zarzut uwzględniony w ramach danej skargi [zob. podobnie wyroki: z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, pkt 177; z dnia 10 kwietnia 2024 r., Dexia/SRB (Składki ex ante za 2022 r.), T-411/22, odwołanie w toku, EU:T:2024:216, pkt 70–74].

106 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że po pierwsze, kwota składki ex ante, którą skarżąca powinna odzyskać za okres składkowy 2018 w następstwie stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji, ma ograniczoną wysokość w porównaniu z całkowitą kwotą środków finansowych, jakimi dysponuje SRF.

107 Po drugie, SRB, zapytana na rozprawie, nie wskazała innych spraw, w których instytucje inne niż skarżąca wniosły podobną skargę, znajdując się w sytuacji porównywalnej z sytuacją w niniejszej sprawie i podnosząc ten sam zarzut co zarzut uwzględniony w ramach niniejszej skargi.

108 Nic nie wskazuje zatem na to, że SRB będzie musiała wypłacić, poza ograniczoną kwotą składki ex ante skarżącej, kwoty składek ex ante innych instytucji, które wniosły podobną skargę.

109 W konsekwencji nie wykazano, że stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji ze skutkiem natychmiastowym mogłoby zagrozić stabilności strefy euro i stabilności finansowej Unii.

110 W tych okolicznościach nie należy uwzględniać wniosku SRB o utrzymanie w mocy skutków zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej.

W przedmiocie kosztów

111 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ SRB przegrała sprawę, zgodnie z żądaniem skarżącej należy orzec, że pokryje ona własne koszty oraz koszty poniesione przez skarżącą.

112 Zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania Komisja pokryje własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (dziesiąta izba w składzie powiększonym)

orzeka, co następuje:

1) **Stwierdza się nieważność decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) SRB/ES/2022/46 z dnia 8 sierpnia 2022 r. w której cofnięto decyzję SRB SRB/ES/SRF/2018/03 z dnia 12 kwietnia 2018 r. dotyczącą składek ex ante za rok 2018 na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczy instytucji wymienionych w załączniku I do niniejszej decyzji, i w której obliczono składki ex ante tych instytucji na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji za rok 2018, w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczy de Volksbank NV.**

2) **SRB pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez de Volksbank.**

3) **Komisja Europejska pokrywa własne koszty.**

Kornezov Buttigieg Hesse

Petrlík Spangsberg Grønfeldt

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 12 lutego 2025 r.